

JUSTIFICACIÓ TÈCNICA DELS CRITERIS D'APLICACIÓ DELS INGRESSOS PROPIS MUNICIPALS A LA COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

Joaquim Solé Vilanova
Catedràtic de Finances Públiques
Universitat de Barcelona

(Aquest article ha estat publicat originalment a l'Estudi de la Cooperació Local de Catalunya amb el països del sud 1998-1999-2000, editat pel Fons Català de Cooperació al Desenvolupament l'octubre de 2001)

INTRODUCCIÓ

Aquesta nota intenta aplicar el sentit comú a l'anàlisi dels *articles pressupostaris* que podrien considerar-se englobats en el terme *ingressos propis*. Amb aquest objectiu s'han posat sobre la taula una sèrie de principis o criteris que fossin, a la vegada, **coherents amb l'esperit** que anima les aportacions del 0,7% i **operatius** a l'hora del càlcul derivat del compromís voluntari fet pels governs municipals.

PER QUÈ NOMÉS ELS INGRESSOS PROPIS?

És ben sabut que els ingressos municipals inclosos en el pressupost de qualsevol ajuntament engloben no solament els ingressos propis generats pel mateix ajuntament i procedents principalment dels ciutadans, les empreses i el sector privat en general, sinó també les subvencions o participacions en ingressos d'altres administracions públiques, i els ingressos obtinguts en operacions de crèdit. Tanmateix, si l'objectiu municipal d'aportació del 0,7% forma part d'un objectiu més ampli d'aportació del 0,7% per part de totes les administracions públiques, llavors pels ajuntaments la donació del 0,7% es referirà només als ingressos propis.

Efectivament, per calcular els ingressos propis, en primer lloc cal excloure els recursos monetaris derivats de les **operacions de crèdit** perquè no són pròpiament ingressos d'un ajuntament. Són recursos manlevats que certament s'inclouen en el **capítol 9** i se sumen al total d'ingressos pressupostats i liquidats. Però són recursos que caldrà retornar a l'entitat financera que els ha prestat. (Tots tenim clar que no consideràriem ingrés anual d'una família el préstec obtingut per a un cotxe o el préstec de l'habitatge. El mateix caldria dir dels diners obtinguts en préstec per part d'una administració pública).

En segon lloc, i per la mateixa raó que s'acaba d'explicar, s'han d'excloure els ingressos del **capítol 8** dels pressupostos d'ingressos, ja que es tracta de l'operació inversa: diners propis que els ajuntaments presten a tercers i que un dia recuperaran.

En tercer lloc, cal també excloure les **participacions en ingressos**¹ d'altres administracions i les **subvencions incondicionades o específiques, corrents o de capital**, contemplades en els **capítols 4 i 7**. El motiu està en el fet que aquests recursos són transferències d'altres administracions públiques, que potser a la vegada reben transferències d'altres administracions públiques. L'exclusió és per a evitar les duplicacions o els solapaments si es parteix de la base que totes les administracions públiques haurien d'aportar el seu 0,7% dels recursos propis i que cap administració no pretén suplir el compromís voluntari de les altres. Si aquest és l'objectiu, si totes les Administracions Públiques aporten el 0,7% dels seus ingressos propis sense aportar cap percentatge de les transferències rebudes, llavors el conjunt del sector públic d'un país o estat estarà efectivament aportant el 0,7% dels seus ingressos.

Quins conceptes inclouen els anomenats ingressos propis dins un pressupost municipal? Inclouen els impostos directes i indirectes, les taxes i alguns dels altres ingressos tributaris o pseudotributaris, els ingressos patrimonials i potser una part dels derivats de les alienacions per inversions. En els següents apartats s'analitza la possible justificació de cada un d'ells com a ingrés propi del qual s'hagi d'aportar el 0,7%.

IMPOSTOS DIRECTES I INDIRECTES

Els impostos són ingressos basats en el principi de la capacitat de pagament. És a dir, la quantitat pagada per cada contribuent –ciudadà o empresa- està en funció de la capacitat que té o manifesta en termes de la cosa gravada – propietat immoble, negoci, vehicle, guany, despesa en obres, etc.- independentment dels serveis públics que rebí o tingui dret a rebre.

La potestat municipal per a establir impostos ve regulada per llei. A efectes del 0,7%, els impostos són els ingressos propis més inqüestionables dels ajuntaments. El mateix es podria dir dels recàrrecs municipals o supramunicipals.

Els ingressos derivats dels impostos depenen de la capacitat fiscal (base imposable) que té el municipi i de l'esforç fiscal (tipus de gravamen o coeficients) que *decideix* l'Ajuntament. Com més ric és un municipi pels ciutadans que hi resideixen o per les empreses que s'hi localitzen, major és la seva capacitat impositiva, major pot ser la recaptació d'ingressos i major ha de ser l'aportació del 0,7% en pessetes absolutes. Aquest cas no planteja cap dubte.

Ara bé, els governs locals gaudeixen d'una potestat tributària que els permet (opció) variar o fixar el tipus impositiu de cada impost. És a dir, els ajuntaments tenen autonomia –dins uns marges amplis establerts per la llei - per a decidir l'esforç fiscal que volen fer. Lògicament, a major esforç fiscal major és la recaptació i per tant majors són els ingressos propis disponibles. En conseqüència, major és l'aportació en pessetes que l'ajuntament ha de fer si està disposat a cedir el 0,7% dels seus recursos.

Aquest cas podria plantejar algun dubte en observar que l'ajuntament que fa més esforç fiscal, perquè vol prestar més serveis que altres o perquè té menys capacitat fiscal que altres i vol prestar els mateixos serveis, ha d'aportar més diners pel 0,7% que no pas un ajuntament que fixa els tipus de gravamen i els coeficients al nivell mínim legal i que potser no exigeix als

contribuents els impostos optatius (impost de construccions i impost d'increment de valors). Hi ha qui podria considerar que és una penalització que a major esforç fiscal s'hagi d'aportar més. En un altre context (per exemple, les aportacions de municipis a la mancomunitat o comarca) aquesta sensació de penalització és raonable. En el cas de l'aportació del 0,7% no s'ha de veure mai així.

Els ingressos per impostos directes i indirectes són els recursos més semblants als ingressos salarials d'una persona o família a l'hora de definir ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%. Per diverses raons, dins una mateixa categoria laboral hi ha persones que voluntàriament treballen més hores que altres i per tant els esforços laborals són diferents i els sous de final de mes també són diferents. Tots estarem d'acord que si a nivell individual o familiar fem el compromís d'aportar el 0,7% dels nostres ingressos, l'esperit de compartir no ens portarà a condicionar l'aportació total a l'esforç laboral relatiu realitzat. Dit d'una altra manera, l'aportació del 0,7% no ha de dependre del que fan els altres, sinó del que té (c.f.) i el que fa (e.f.) un mateix.

Hi ha una raó tècnica a favor de no donar importància al diferent esforç fiscal que està lligat a l'Impost sobre Béns Immobles de naturalesa urbana (IBI), un impost que representa la meitat de la recaptació municipal per impostos. D'una forma simplificada es pot dir que la recaptació depèn directament dels valors cadastrals dels habitatges i que els valors cadastrals s'han d'anar revisant periòdicament, cada deu anys com a màxim segons la llei actual. Els ajuntaments no els revisen tots amb la mateixa freqüència i alguns de molt grans fins i tot sobrepassen els deu anys. Els ajuntaments que es retarden en les revisions cadastrals compensen sovint els valors cadastrals desfasats i baixos amb uns tipus de gravamen més elevats. Aquests tipus impositius més elevats no reflecteixen un esforç fiscal realment més elevat.

Per tant, el més adequat pot ser prescindir de si els ingressos recaptats dels impostos són deguts a una major capacitat fiscal o a un major esforç fiscal del municipi, ja que l'esforç fiscal real no es pot deduir sempre a primera vista. En conseqüència, cal comptar tots els ingressos impositius com a ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%.

TAXES, PREUS PÚBLICS I ALTRES INGRESSOS

Les taxes, els preus públics i les contribucions especials són ingressos basats en el principi de benefici. És a dir, hom paga el "tribut" pel benefici rebut. Existeix una contraprestació: hi ha un bé o servei lligat a una contribució monetària. Certament, es poden fer tot tipus de matisos: primer, no sempre el servei és percebut com un benefici (per exemple, pagar per un certificat que ens reclamem no permet percebre aquest com un benefici); segon, alguns serveis de "recepció obligatòria" (recollida d'escombraries, manteniment de clavegueram, etc.) es paguen encara que un contribuïent no utilitzi el servei perquè està absent del municipi, o bé que l'utilitzi però que el benefici efectiu no tingui cap proporció amb el pagament; tercer, que el pagament sigui per a accedir al servei però que no guardi cap proporció amb el volum, intensitat o durada del benefici gaudit; i quart, que la quantitat pagada no coincideixi exactament amb el valor monetari del benefici obtingut del servei (despesa imputable al servei) perquè el servei en qüestió està subvencionat internament o externament al pressupost municipal.

Taxes i preus públics

La definició del que s'entén legalment per taxa o per preu públic ha canviat dues vegades (1989 i 1999) en pocs anys. Ara bé, el concepte econòmic és el que és, al marge dels capricis legislatius, i aquest criteri econòmic o de gestió és el que ens pot proporcionar arguments per a decidir si aquesta figura es considera o no ingrés propi a efectes de l'aportació del 0,7%.

Des d'aquesta perspectiva econòmica i gestora es poden distingir les activitats susceptibles d'aplicar-hi taxes o preus de la següent manera:

- activitats administratives (taxa)
- utilitzacions privatives o aprofitaments especials (taxa; abans del 1999, preu)
- prestació de serveis de recepció obligatòria (taxa)
- prestació de serveis de recepció voluntària i d'utilització majoritària per la població o de vital importància per al municipi (taxa o preu; abans, preu)
- prestació de serveis de recepció voluntària d'utilització minoritària o de no vital importància per al municipi (taxa o preu; abans, preu)²
- vendes (preus)

Les activitats administratives susceptibles d'estar lligades a una taxa es deriven d'una potestat realment pròpia i irrenunciable de l'autoritat local. Aquesta qüestió de titularitat, però també el fet que el finançament (total o parcial) d'aquestes activitats pot ser freqüentment substituït (principi de substitució) per les fonts de finançament general (impostos) porten a la conclusió que les **taxes per activitats administratives (article 31a)** haurien de ser incloses en el concepte d'ingressos propis a efectes del 0,7%.

Les **taxes per utilitzacions privatives o aprofitaments especials (article 32)** acostumen a estar lligades al domini públic (sòl, subsòl i vol) sobre el qual té potestat l'ajuntament. Per tant el criteri de la titularitat pública és determinant. D'altra banda, les necessitats de finançament de serveis municipals lligats a l'activitat d'utilització o aprofitament són mínimes o nul·les, cosa que fa que pràcticament tots els ingressos siguin ingressos nets. La conclusió és que aquestes taxes han de ser considerades ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%. El mateix es pot dir de les **taxes per llicències (auto-taxi, obertura d'establiments, i urbanístiques) (article 31b)** i per tant també han de ser tingudes com a ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%.

Les **taxes per serveis de recepció obligatòria** –recollida de brossa, manteniment clavegueram- (**article 31c**) tenen arguments a favor i arguments en contra del seu manteniment. Per això hi ha ajuntaments que les extingiren a principis dels 90 (però molt recentment alguns les estan recuperant) i les substituïren (principi de substitució) per un increment dels impostos en general o d'algun en particular (IBI). D'altra banda el fet de la recepció obligatòria fa que el contribuent de la taxa no necessàriament tingui un benefici proporcional al pagament per ser una família reduïda o d'una segona residència. Una i altra circumstàncies porten a la conclusió que les taxes per serveis de recepció obligatòria han de ser considerades ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%.

Hi ha serveis de recepció voluntària que són d'utilització majoritària per la població (piscines municipals), o són generalitzats entre els municipis de la mateixa categoria (escola de música), o són de vital importància per al municipi (transport urbà). Les taxes per a finançar -parcialment o total- aquests serveis (**article 34b**) són cada cop més freqüents i importants i tendiran a ser-ho encara més en el futur. Tot i que molts municipis presten aquests serveis, el grau de cobertura financera mitjançant taxes varia molt entre municipis i el que no es cobreix amb taxes pagades pels beneficiaris es cobreix amb els ingressos impositius generals. Aquest principi de substitució financera porta a la conclusió que els ingressos per **taxes sobre serveis de recepció voluntària amb una utilització majoritària, generalitzada o vital (article 34a)** han de ser en principi considerats ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%.

Dins aquesta categoria de serveis hi ha dues consideracions més a fer. La primera és que sovint algun d'aquests serveis es presta mitjançant una *concessió administrativa* (transport urbà) per la qual cosa els ingressos del servei no passen pel pressupost municipal. Aquest és probablement el cas del transport urbà en la majoria d'ajuntaments. La segona consideració es refereix al *servei d'aigua domiciliària*. Es tracta d'un servei de caràcter voluntari (cosa discutible), que pot ser prestat de moltes formes: empresa privada, empresa municipal i empresa supramunicipal. Tot i que la taxa (abans "preu") pel servei de l'aigua domiciliària és la de major importància quantitativa en els pressupostos agregats d'Espanya, cal tenir present que Barcelona i Madrid i les seves àrees metropolitanes no proveeixen d'aigua a través dels ajuntaments ni d'empreses municipals, que a molts ajuntaments mitjans i grans de Catalunya l'aigua s'ha prestat sempre mitjançant empreses privades, i que en els darrers anys hi ha hagut una tendència a la privatització d'empreses municipals en una colla de grans ciutats espanyoles. Per tant, potser es podria excloure de la consideració d'ingressos propis les taxes o preus derivats de la prestació dels serveis de transport urbà i d'aigua a domicili.

Les **taxes sobre serveis de recepció voluntària però d'utilització minoritària** pels ciutadans del municipi (teatre i concerts), o **no generalitzada** entre els municipis (guarderies municipals, concerts i teatre) o **sense un caràcter vital** (cursos culturals) (**article 34b**) per la vida del municipi podrien ser excloses de la consideració d'ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%. Tanmateix, en ser un recurs de caràcter menor, raons d'operativitat podrien recomanar ser considerats ingressos propis a efectes del 0,7%.

Les **taxes o preus per vendes (article 30)** podrien ser equiparades a les taxes per serveis de recepció voluntària d'utilització minoritària o no generalitzada com és el cas de venda de llibres o fotocòpies. Per tant, els ingressos per aquest concepte poden no ser considerats ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%. Tanmateix, en ser un recurs de caràcter menor, raons d'operativitat podrien recomanar que fossin considerats ingressos propis a efectes del 0,7%.

La distinció entre els conceptes aquí anomenats **34a** i **34b** pot no ser molt operativa a l'hora de calcular els ingressos propis en cada ajuntament. L'alternativa més operativa és considerar com a ingressos propis, a efectes de l'aportació del 0,7%, totes les taxes pels serveis de recepció voluntària contingudes en l'article 34, excepte les derivades dels serveis de transport urbà i de subministrament d'aigua potable a domicili.

Contribucions especials

Les **contribucions especials (article 36) i les quotes d'urbanització (concepte 396)**³ són unes figures basades també en el principi de benefici. Consisteixen en ingressos obligatoris – regulats per ordenança fiscal- realitzats pels propietaris d'immobles (generalment urbans) beneficiats *directament* –però de recepció obligatòria- per una obra o inversió urbanística a la zona. Les contribucions especials són molt freqüents en els ajuntaments capital de comarca i de les seves rodalies on s'han aplicat sempre i de forma ininterrompuda, i són pràcticament inexistent a Barcelona i a la seva àrea metropolitana. En canvi, en aquesta zona i en algunes capitals de província són més corrents les quotes d'urbanització aplicades sobre els promotors d'una urbanització residencial o industrial.

Les contribucions especials i les quotes d'urbanització estan lligades a obres que no beneficien majoritàriament o directa tota la població ni tenen una presència regular en els pressupostos ni estan generalitzades entre els municipis, tot i que potser ho haurien d'estar molt més. D'altra banda és ben cert que el grau de substitució d'aquest finançament singular per ingressos generals derivats dels impostos és alt. Dit d'una altra manera: mentre uns municipis financen les noves urbanitzacions (clavegueram, paviments, voreres i enllumenats) amb contribucions especials pagades pels directament beneficiats, altres municipis ho fan amb impostos que paguen tots els ciutadans. Tanmateix, donada la gran disparitat de situacions, sembla més adient no considerar les contribucions especials ni les quotes d'urbanització com a ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%.

Reintegraments i altres ingressos

Les **multes i ingressos afins (conceptes 391, 392 i 393)** no són recursos basats en el principi de capacitat de pagament, però el seu caràcter coercitiu i la seva desvinculació de cap benefici el fan equiparable als impostos directes i indirectes, i per tant s'ha de catalogar com a ingrés propi a efectes de l'aportació del 0,7%. La resta de conceptes de l'article 39 són de caràcter testimonial i per raons d'operativitat podrien ser considerats ingressos propis com la resta de conceptes, excepte les quotes d'urbanització que puguin aparèixer en el concepte 396.

En canvi els **reintegraments i altres ingressos** –de la més àmplia varietat- (**article 38**) no han de ser considerats ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7% a causa de la seva singularitat i no-periodicitat.

INGRESSOS PATRIMONIALS

Els **ingressos patrimonials (capítol 5)** inclouen els interessos de valors, préstecs i dipòsits, les participacions en beneficis, les rendes d'immobles, els productes de les concessions administratives, i l'explotació de béns comunals. Els ingressos patrimonials tenen un gran paral·lelisme amb les rendes no salarials de les persones. Els ingressos patrimonials són ingressos no tributaris que no responen ni al principi del benefici ni al de la capacitat de pagament. Els ingressos patrimonials no suposen cap contraprestació en forma de servei públic.

Per tots aquests motius, els ingressos patrimonials són els ingressos propis per excel·lència. Si els ciutadans i les empreses aportessin el 0,7% de les seves rendes, només caldria que les administracions públiques aportessin el 0,7% dels seus ingressos patrimonials per tal que un país o un estat aportés el 0,7% del seu PIB. Amb aquesta mateixa lògica els ingressos patrimonials han de ser considerats ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%.

ALIENACIÓ D'INVERSIONS REALS

Els **ingressos per alienació d'inversions reals (capítol 6)** poden ser per vendes de terrenys, vendes d'altres inversions reals i vendes d'inversions materials. Aquests ingressos poden considerar-se ingressos bruts. Tanmateix si a aquests ingressos bruts s'hi resta el cost del terreny o inversió (a preus reals) s'obté un ingrés net positiu (plusvàlua, guany de capital o augment de patrimoni) o negatiu (minusvàlua, pèrdua de capital o disminució de patrimoni). L'ingrés net positiu hauria de ser considerat ingrés propi a efectes de l'aportació del 0,7%. Però per la mateixa regla de tres el possible ingrés net negatiu hauria de considerar-se ingrés propi negatiu a efectes del 0,7%.

Calcular les plusvàlues reals de les inversions alienades és una tasca realment difícil i per tant poc operativa. En conseqüència, pel principi d'operativitat solament, sembla més adient no considerar els ingressos per alienació d'inversions com a ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%.

INGRESSOS PRESSUPOSTATS O LIQUIDATS?

Els pressupostos no són més que estimacions, tant si es tracta dels pressupostos inicials aprovats pel Ple Municipal com si es tracta dels pressupostos definitius. Les liquidacions dels pressupostos s'acosten més a la realitat, sobretot en alguns ingressos poc estables (impost de construccions, impost d'increment de valors, i les taxes per obertura d'establiments i per llicències urbanístiques). Però dins les liquidacions alguns ingressos acaben essent de difícil cobrament (part de l'impost sobre vehicles) pel que es podria distingir entre ingressos cobrats i drets reconeguts. Finalment, cal esmentar que els tècnics del departament d'ingressos d'un ajuntament tendeixen a fixar a la baixa les estimacions d'ingressos per raons de prudència i de salvaguarda davant les futures necessitats de finançament provocades per ampliacions de despeses.

Les aportacions del 0,7% no són una iniciativa d'un any puntual sinó que volen ser una acció permanent. A llarg termini les quantitats pressupostades en ingressos propis mostren una gran estabilitat i un gran paral·lelisme amb els ingressos liquidats. Per aquest motiu, i sobretot per un principi d'operativitat en el càlcul de l'aportació del 0,7% que haurà de figurar en els pressupostos de despesa, és aconsellable utilitzar les xifres pressupostades d'ingressos propis a efectes de l'aportació del 0,7%.

PRESSUPOSTOS CONSOLIDATS

Els ajuntaments, en funció dels criteris dels seus gestors i dels seus polítics, poden tant mantenir una estructura centralitzada amb un sol pressupost com adoptar una gestió descentralitzada amb la creació d'organismes autònoms administratius (patronats, etc.) que tenen el seu propi pressupost. Els pressupostos dels organismes autònoms són aprovats pel Ple Municipal, que simultàniament també aprova el pressupost de l'administració general i el pressupost consolidat de tot l'ajuntament d'acord amb la legislació vigent.

Hi ha ajuntaments amb un bon nombre d'organismes autònoms i d'altres que no en tenen cap. El més equitatiu és utilitzar els pressupostos consolidats per al càlcul del 0,7%. Ara bé, les diferències en ingressos propis a efectes del 0,7% entre un pressupost consolidat i un pressupost no consolidat són generalment petites ja que els ingressos propis dels patronats es limiten a unes taxes o preus públics. Moltes d'aquestes taxes estan contemplades en l'article 34 i es refereixen a prestació de serveis voluntaris.

Els serveis que en alguns ajuntaments són prestats per organismes autònoms comercials o per les empreses municipals acostumen a ser prestats en altres ajuntaments per concessionaris administratius o pel sector privat (aigua, transport urbà, etc.). En el comentari sobre les taxes o preus públics referits a aquests serveis s'ha considerat que la seva peculiaritat pot portar a la conclusió de no considerar-los ingressos propis. En conseqüència és raonable no tenir en compte els ingressos dels pressupostos dels organismes autònoms comercials ni els de les empreses públiques a l'hora de calcular els ingressos propis a efectes del 0,7%.

RESUM I CONCLUSIONS

Per tal d'establir criteris per a la catalogació d'ingressos propis dels pressupostos municipals a efectes de l'aportació del 0,7% per a la cooperació al desenvolupament, s'han considerat rellevants els següents principis: principi de capacitat de pagament, principi de coerció i de recepció obligatòria del servei, principi de generalització entre municipis, principi de substitució per ingressos impositius, i el principi d'operativitat o viabilitat de càlcul amb un cost molt baix.

A partir d'aquests principis s'arriba a la conclusió que està plenament justificat considerar ingressos propis a efectes del 0,7% els següents conceptes del pressupost consolidat d'ingressos de qualsevol ajuntament:

- impostos directes i indirectes (cap.1 i 2),
- taxes o preus per vendes (art. 30),
- taxes per activitats administratives i per llicències (art. 31),
- taxes per serveis de recepció obligatòria (art. 31),
- taxes per utilitzacions privatives i aprofitaments especials (art. 32),
- taxes per serveis voluntaris prestats de forma generalitzada, a una població majoritària o per la seva importància vital (art. 34),
- taxes per serveis voluntaris prestats de forma no generalitzada (art. 34) (excepte possibles taxes per transport urbà i abastament d'aigua domiciliaria),

- multes i ingressos afins (art. 39) (excepte les quotes d'urbanització), i
- ingressos patrimonials (cap. 5).

Queden exclosos de la consideració d'ingressos propis els recursos següents:

- taxes o preus per transport urbà i per abastament d'aigua (art. 34),
- contribucions especials (art. 36) i quotes d'urbanització (conc. 396),
- reintegraments i altres ingressos (art. 38),
- participacions en ingressos d'altres administracions i subvencions incondicionades o específiques (cap. 4 i 7),
- ingressos per alienacions d'inversions (cap. 6), i
- ingressos derivats d'operacions de crèdit (cap. 8 i 9).

En resum, a efectes de l'aportació del 0,7%, cal considerar ingressos propis tots els impostos directes (cap. 1), els impostos indirectes (cap. 2), les taxes i preus (cap. 3) i els ingressos patrimonials (cap. 5) del pressupost consolidat d'ingressos, excepte les contribucions especials (art. 36), les quotes d'urbanització (conc. 396), els reintegraments i altres ingressos (art. 38) i les taxes o preus per transport urbà i per abastament d'aigua a domicili (part de l'art. 34).

Igualada-Barcelona, maig de 2001

¹ En canvi si les participacions en ingressos fossin *participacions en impostos* amb un repartiment basat en el principi de territorialitat de la recaptació (i la participació municipal no arribés a ser comptabilitzada en els pressupostos d'altres nivells de govern), llavors caldria considerar aquestes *participacions en impostos* com un recurs semblant als impostos municipals i per tant seria un ingrés propi a efectes de l'aportació del 0,7%.

² L'actual legislació de taxes i preus fa una distinció entre els serveis prestats en "règim de monopoli" en el municipi, perquè cap entitat privada no l'ofereix de forma alternativa, i els prestats en "règim de no monopoli" perquè alguna entitat privada també l'ofereix. Sense entrar a discutir si aquest criteri té sentit per a distingir si s'ha d'aplicar una taxa o un preu, cal aquí manifestar que, en una època de tanta mobilitat com l'actual on el ciutadà pot optar a serveis privats o públics del mateix municipi o dels municipis veïns, el concepte de monopoli local perd gairebé tot el seu sentit en aquest context.

³ Les quotes d'urbanització, en no trobar-se expressament previstes en la codificació de l'Ordre ministerial de 20.9.1989, s'han d'incloure en el concepte 396 segons una resposta de l'IGAE a la consulta núm. 1/1993.

CRITERIS D'APLICACIÓ DEL 0,7% DELS INGRESSOS PROPIS MUNICIPALS

Les partides sobre les quals s'ha d'aplicar el 0,7% són les assenyalades amb ➤

CAPÍTOL I - IMPOSTOS DIRECTES

- 11 SOBRE EL CAPITAL
- 13 SOBRE ACTIVITATS ECONÒMIQUES
- 17 RECÀRRECS SOBRE IMPOSTOS DIRECTES
- 19 IMPOSTOS DIRECTES EXTINGITS

CAPÍTOL II - IMPOSTOS INDIRECTES

- 20 ARBITRI SOBRE LA PRODUCCIÓ I LA IMPORTACIÓ
- 22 IMPOST SOBRE DETERMINATS MITJANS DE TRANSPORT
- 23 IMPOST SOBRE DESPESES SUMPTUÀRIES
- 27 RECÀRRECS SOBRE IMPOSTOS INDIRECTES
- 28 IMPOSTOS SOBRE CONSTRUCCIONS INSTAL·LACIONS I OBRES
- 29 IMPOSTOS INDIRECTES EXTINGITS

CAPÍTOL III - TAXES I ALTRES INGRESSOS

- 30 VENDES
- 31 TAXES
- 34 PREUS PÚBLICS PER LA PRESTACIÓ DE SERVEIS
- 35 PREUS PÚBLICS PER LA UTILITZACIÓ PRIVATIVA
- 36 CONTRIBUCIONS ESPECIALS
- 38 REINTEGRAMENTS
- 39 ALTRES INGRESSOS

CAPÍTOL IV - TRANSFERÈNCIES CORRENTS

- 40 DE L'ADMINISTRACIÓ GENERAL DE L'ENTITAT LOCAL
- 41 D'ORGANISMES AUTÒNOMS ADMINISTRATIUS DE L'ENTITAT LOCAL
- 42 DE L'ESTAT
- 43 D'ORGANISMES AUTÒNOMS COMERCIALS, INDUSTRIALS, FINANCERS O ANÀLEGS DE L'ENTITAT LOCAL
- 44 D'EMPRESES DE L'ENTITAT LOCAL
- 45 DE COMUNITATS AUTÒNOMES
- 46 D'ENTITATS LOCALS
- 47 D'EMPRESES PRIVADES
- 48 DE FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITATS LUCRATIVES
- 49 DE L'EXTERIOR

CAPÍTOL V - INGRESSOS PATRIMONIALS

- 50 INTERESSOS DE TÍTOLS DE VALORS
- 51 INTERESSOS DE BESTRETES I PRÉSTECES CONCEDITS
- 52 INTERESSOS DE DIPÒSITS
- 53 DIVIDENDS I PARTICIPACIONS EN BENEFICIS
- 54 RENDES DE BÉNS IMMOBLES
- 55 PRODUCTE DE CONCESSIONS I APROFITAMENTS ESPECIALS
- 57 RESULTATS D'OPERACIONS ESPECIALS
- 59 ALTRES INGRESSOS PATRIMONIALS

CAPÍTOL VI - ALIENACIÓ D'INVERSIONS REALS

- 60 DE TERRENYS
- 61 D'ALTRES INVERSIONS REALS
- 64 D'INVERSIONS DE CARÀCTER IMMATERIAL

CAPÍTOL VII - TRANSFERÈNCIES EN CAPITAL

- 72 DE L'ESTAT
- 73 D'ORGANISMES AUTÒNOMS, COMERCIALS, FINANCERS I ANÀLEGS DE L'ENTITAT LOCAL
- 74 D'EMPRESES DE L'ENTITAT LOCAL
- 75 DE COMUNITATS AUTÒNOMES
- 76 D'ENTITATS LOCALS
- 77 D'EMPRESES PRIVADES
- 78 DE FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITATS LUCRATIVES
- 79 DE L'EXTERIOR

CAPÍTOL VIII - ACTIUS FINANCERS

- 80 ALIENACIÓ DE DEUTE DEL SECTOR PÚBLIC
- 81 ALIENACIÓ D'OBLIGACIONS I BONS FORA DEL SECTOR
- 82 REINTEGRAMENT DE PRÉSTECES CONCEDITS AL SECTOR PÚBLIC
- 83 REINTEGRAMENT DE PRÉSTECES CONCEDITS FORA DEL SECTOR PÚBLIC
- 84 ALIENACIÓ D'ACCIONS DEL SECTOR PÚBLIC
- 85 ALIENACIÓ D'ACCIONS FORA DEL SECTOR PÚBLIC
- 86 REINTEGRAMENT DE DIPÒSITS I FIANCES CONSTITUÏTS
- 87 ROMANENT DE TRESORERIA

CAPÍTOL IX - PASSIUS FINANCERS

- 90 EMISSIÓ DE DEUTE INTERIOR
- 91 PRÉSTECES REBUTS DE L'INTERIOR
- 92 EMISSIÓ DE DEUTE PÚBLIC EXTERIOR
- 93 PRÉSTECES REBUTS DE L'EXTERIOR
- 94 DIPÒSITS I FIANCES REBUDES